

U SLUŽBI KRISTA I CRKVE

Neka Gospodin blagoslovi svakog čitatelja ovog teksta. Želim poštovani čitatelju, zajedno s tobom promišljati o tajni svećeništva. U svim religijama postoje svećenici. Oni prinose žrtve Bogu ili božanstvu. U kršćanstvu to čini Isus, Bog koji je postao čovjekom da bi postao vječni svećenik po redu Melkisedekovu.

„Žrtva Bogu duh je raskajan. Srce raskajano, ponizno, Bože, nećeš prezreti”, kaže psalmist. Zašto žrtva, zašto svećenik? Isus je i svećenik i žrtva. Zato što je poremećen red, poremećena je hijerarhija vrednota. Čovjek je zaboravio što znači biti čovjek. Čovjek se ne sjeća vlastitih obveza preuzetih u odnosu na Boga, na sebe, na druge i na prirodu. Prestali smo biti svoji kad smo se odvojili od Boga. Biti svoj nemoguće je bez Boga. Biti svojeglav moguće je. Tek onda sam svoj kad sam tvoj, Gospodine. I taj povratak u kuću Očevu nije moguć bez posrednika. Taj je posrednik došao na najneupadljiviji način. Začet u utrobi Djevice iz Nazareta, rođen kao Bogočovjek „živio je s nama, nama u svemu jednak osim u grijehu.”

Žrtva je potrebna da se „potaraca” grijeh, da se dokine bezboštvo, da se uspostavi pobožnost, da ljudi žive po Bogu jer tada doista žive i zauvijek ne umiru. I smrt fizičku ne doživljavaju kao breme i užas, nego kao otvaranje vrata da bi se ušlo u blaženu vječnost. Zato je Bogočovjek i u to ušao. Smrt je prividno nad njim kraljevala, a ne onaj tko je stajao iza smrti, po grijehu svome i grijehu ljudi, Zli. Ali on je pobijeđen.

I zato Isus ostavlja sebe u naručju sakramenta euharistije dajući opunomoćenim službenicima Crkve moć, ali i odgovornost da se po njima On utjelovi u kruh, da se ponazoči. Zato je euharistijska žrtva uprisutnjenje kalvarijske žrtve, pomirenje između Boga i čovjeka, pomirenje između čovjeka i čovjeka i pomirenje između čovjeka i njegova srca. Zato je potrebno da se ostvari riječ: „Žrtva Bogu duh je raskajan.” Potrebna je raskajanost srca da bi žrtva, da bi sudjelovanje bilo kvalitetno. Raskajanost srca... jer stojimo pred licem Božjim i postajemo svjesni da nam treba njegovo milosrđe koje će nas oprati, koje će nam dati nove haljine besmrtnosti, koje će nam povratiti pogled čist i bistar, radost srca i nepomućenost predanja.

Svećenik je dar Boga Crkvi, dar Crkve vjernicima da u ime Isusovo povezuje ljude s Bogom. Zato sam mora paziti na sebe, raditi oko svoga duhovnoga odgoja, oko svoga duhovnoga rasta; čistiti svoje srce od natruha sebičnosti, od natruha ambicija za vlašću, sebičnog koristoljublja, zavisti. Jer ga ređenje za svećenika ne čini neranjivim. Iako je Isus tako dobro zaštitio sakramente da oni djeluju spasonosno, a da im tu snagu ne može umanjiti ni stvarna ni pretpostavljena grješnost djelitelja, ipak se na to ne smijemo previše oslanjati jer osobno spasenje nije automatsko.

Krećući na put svećeništva čovjek otkriva zvanje, poziv da bude Bogu na raspolaganju za ljude. I zato se ne može imati pravo na taj sakrament. To je dar koji se živi i koji se doživljava kao dar. A tim darom darujemo i one koji su nam povjereni. Pomažemo im da uđu u životni suodnos sa svojim Stvoriteljem, sa svojim Otkupiteljem i sa svojim Obnoviteljem, Bogom jednim i trojednim, jednim Bogom u tri osobe. I zato nam treba obnova pogleda na sakrament svećeništva koji je u životnom suodnosu s općim svećeništvom svih vjernika, ali se od njega i bitno razlikuje.

Svećenik je tu u ime Isusa, a ne umjesto Isusa. On ne zamjenjuje Isusa nego ga uprisutnjuje, ponazočuje. I zato njegov život također treba biti u skladu s Isusovim životom. Isus ga poziva na put svetosti jer mu daje sredstva za posvećivanje drugih. Potrebno je da se ja sam kao svećenik ne izgubim dok drugima pokazujem put spasenja. Svećenik je najviše svećenik onda kada slavi svetu misu, ali on je također i onda svećenik kada ljude pomiruje s Bogom u sakramentu pomirenja, sv. ispovijedi. Ivan Arški imao je muka na putu prema svećeništvu, ali je ustrajao. I kako mu nije dobro išla škola, razbjesnio je jednom svoga učitelja koji mu je srdito dobio: „A što će Bogu uopće jedan takav magarac?!“ Ivan mu spremno odvratio: „Ako je Samson magarećom čeljusti mogao pobiti onoliko Filistejaca, što tek Bog može učiniti s jednim cijelim magarcem?!“ Pokazalo se da je Bog s osobom Ivana Arškoga učinio puno dobra, pobio mnoge grijeha i oživio mnoge grješnike. Jer je on bio župnik, „mučenik“ ispovjedaonice. K njemu su dolazili iz raznih krajeva da bi se pomirili s Bogom, da bi prepoznali i prihvatili svoj život u svjetlu onostranosti i živjeli ga na tako kvalitetan i dubok način kako bi mogli doista radosno oživotvoriti svoje obraćenje.

Euharistija je sakrament obraćenja, prepoznavanja Isusa pod prilikama kruha i vina. To su Njegove riječi. On nam daje oči vjere da ga prepoznamo, da uđemo u takav životni suodnos s njime, da doživimo blizinu njegove ljubavi, čistoću Njegova srca i poziv:

„Idi za mnom, ostavi sve. Čovjek te ne može usrećiti. Zar te sluga može usrećiti, a ne gospodar? Zašto se klanjaš sluzi, a izbjegavaš predanje Gospodaru? Gospodar te treba čitavoga. Pusti slugu jer sluga se ne može mjeriti s Gospodarom, a tebe pozivam da mi služiš. Zato se odreci svih koji te smetaju na tome putu, na tom putu potpunog predanja meni. Ja sam tvoj Bog, ja sam tvoj šef. Ali, sjeti se kako ja tebi služim. Prao sam noge apostolima na posljednjoj večeri da ih poučim da se vlast zdravo obavlja služenjem. Da imaš pravo biti prvi ako ćeš svima služiti iz ljubavi.”

I dok god tako ne bude, bit će nam kako nam je. A Isus želi da mu služimo jer i on nama služi, i to prvi. Služenje je vrhunski izraz i iskaz ljubavi. Prići drugome, prepoznati njegovu potrebu, prepoznati potrebu mnogih gladnih duša danas. Da izronimo iz svoje samodostatnosti, neumjerenog bavljenja samima sobom, da doista budemo poslužitelji Krista ljudima vremena u kojem živimo. I kada se mnogi pitaju ima li smisla svećeničko zvanje, jesam li ja za to zvanje, što će ljudima ovo zvanje, znajmo: ljudi trebaju Boga, a Bog treba nas. I onoliko koliko mi trebamo Boga, toliko će ljudi trebati nas kao poslužitelje.

I zbog toga uđimo na vrata Kristova srca, obnovimo se. Dopustimo Gospodinu da trijumfira nad našim polovičnostima. Tada ćemo moći uživati u prijateljstvu s Bogom, sa samima sobom, s drugima, s prirodom. Tada ćemo umrežavati ljubav. Tada se nećemo bojati jer strah je suprotnost ljubavi. Reče jedan duhovni pisac: „U ljubavi nema straha. A čega je nas strah? Ljubavi!” Ljubavi, pomози nam da nas ne bude strah ljubavi.

Svećenik u sebi objedinjuje različite paradokse kako nam to svjedoči sljedeći tekst:

„Svećenik mora biti posve velik i posve malen. Otmjen kao da je kraljevskoga roda, a jednostavan i skroman kao da je seljački sluga; junak koji je samoga sebe svladao, čovjek koji se uz pomoć Božju borio, izvor svetoga života, grješnik kojemu je Bog oprostio, gospodar za kojim podređeni čeznu, sluga bijednih i tjeskobnih; čovjek koji se ne klanja ni pred kojom ljudskom veličinom i koji se

priklanja najprezrenijima, učenik svoga Učitelja, vođa u duhovnoj borbi, prosjak s rukama što mole milostinju, glasnik sa zlatnim poklonima, čovjek na borbenim položajima, majka uz bolesničke krevete, starac u promatranju, dijete u pouzdanju; čovjek koji teži k najvišem pazeći i na ono najsitnije, određen za radost, povjerljiv u trenucima boli, dalek od zavisti, u mišljenju jasan, u govorenju istinoljubiv, prijatelj radosti, neprijatelj tromosti, u sebi čvrst. Posve drugačiji, nego sam ja: molite se za mene.”

Gospodine Isuse Kriste, zahvaljujem ti što si s nama, što smo po tebi stvoreni. Zahvaljujem ti na tvome pozivu da budemo ljudi vjere, ljudi povjerenja u tvom i Očevom naumu ljubavi s nama, s čovjekom i čovječanstvom, s cijelom prirodom i čitavim svemirom. Majko Marijo, kraljice mira, tvojoj se moćnoj zaštiti preporučamo i molimo te da svatko bude onaj koji će pronaći po tebi Isusa i po Isusu tebe, na hvalu i slavu Presvetog Trojstva i na spas ljudi.

Fra Miroslav Bustruc